

Sygn. akt I CO 49/12

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie ze skargi A. O., S. O.

i K. W. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Najwyższego z dnia 29 lutego 2012 r.,

sygn. akt I CSK 462/11 w sprawie z wniosku N. O.

przy uczestnictwie A. O. i in. ,

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Uczestnicy wnieśli skargę o wznowienie postępowania od postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 lutego 2012 r. I CSK 462/11 o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powołali się na art. 401 pkt 2 k.p.c. wskazując, że po wydaniu prawomocnego orzeczenia przez sąd drugiej instancji a przed wydaniem postanowienia przez Sąd Najwyższy – zmarła wnioskodawczyni.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania nie jest środkiem odwoławczym od orzeczenia wydanego w sprawie cywilnej. W sprawie rozpoznanej w trybie procesowym jest ona nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym, wówczas, gdy postępowanie zostało zakończone prawomocnym wyrokiem (art. 399 k.p.c.). W sytuacji, gdy jej podstawą jest art. 401¹ § 1 k.p.c. może ona dotyczyć także postępowania, które zostało zakończone prawomocnym postanowieniem; przy czym przepis ten ma zastosowanie do postępowań o charakterze merytorycznym. Skarga, która dotyczy postępowania toczącego się po wydaniu w sprawie wyroku, w szczególności skarga dotycząca postępowania kasacyjnego zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania, jest niedopuszczalna. Pogląd taki wyraził już Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniach z dnia 9 grudnia 2002 r., III AO 32/02, z dnia 6 maja 2003 r., I CO 7/03 i z dnia 21 sierpnia 2003 r., III CO 13/03 (niepubl.) oraz postanowieniu z dnia 9 października 2007 r., II CO 6/07 (niepubl.).

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji.